

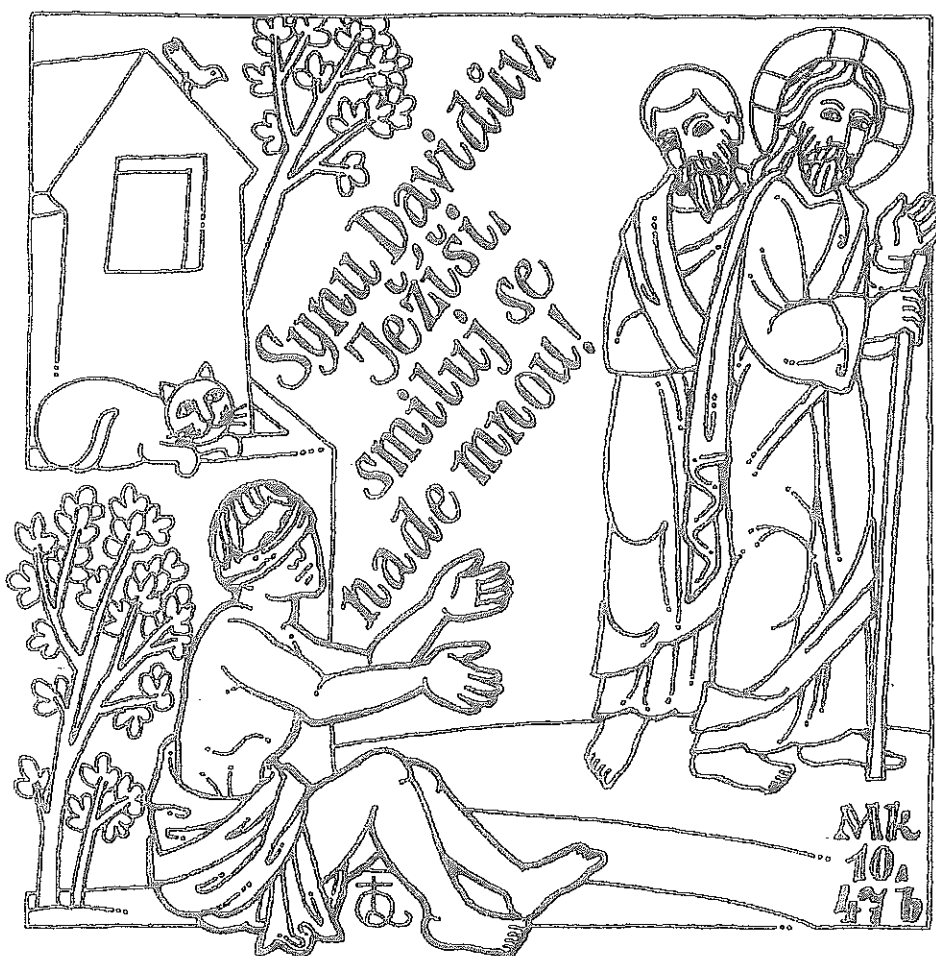
Farní zpravodaj

Český Krumlov

24. 10. 2021

č. 43 - 2021

Cyklus B
30. neděle
v mezidobí

Evangelium
Mk 10, 46-52

...pokračování z myšlenek papeže Benedikta XVI (Duch liturgie)

Kde se klečení stává pouhou formalitou, pouhým tělesným aktem, pozbývá smyslu. Na druhé straně však i tam, kde se člověk pokouší vnímat uctívání pouze k duchovnímu rozměru, aniž by ho ztělesnil, pomíjí akt vyznání, protože pouze duchovní rozměr neodpovídá podstatě člověka. Vyzývání je jedním z těch základních aktů, které se týkají celého člověka. Proto je ohnutí kolen před přítomností živého Boha nepostradatelné.

Tím jsme se již dostali k typickému postoji klečení na jednom nebo obou kolenech. V izraelském Starém zákoně slovu *berek* – „koleno“ – sloveso *barak*, tedy „klečet“. Kolena byla pro izraelce symbolem síly. Ohnutí kolen je tak ohnutím naší síly před živým Bohem, uznání toho, že všechno, co jsme, máme od něj. Toto gesto se objevuje na důležitých místech Starého zákona jako výraz uctívání. Šalamoun poklekl při zasvěcení chrámu „před celým shromážděním Izraele na kolena“ (2 Pa 6,14). Po návratu z exilu, v nouzi Izraele, který je ještě bez chrámu, opakuje Ezdráš v době večerní oběti stejné gesto: „...klesl jsem na kolena a rozprostřel ruce k Hospodinu, svému Bohu.“ (Ezd 9,5) Velký žalm utrpení 22 („Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“) končí příslibem „Všichni tuční v zemi, ti, kdo jedli a kdo se klaněli, všichni, kteří sestupují v prach, musí před tím padnout na kolena. (verš 30) O podobném místě (Iz 45,23) budeme uvažovat v souvislosti s Novým zákonem. Skutky apoštolů nám vyprávějí o modlitbě na kolenou v případě svatého Petra (9,40), svatého Pavla (20,36) a celé křesťanské obce (21,5). Pro naši otázku je zvlášť důležitá zpráva o umučení svatého Štěpána. Prvomučedník je ve svém utrpení vyobrazen jako dokonalé napodobení Krista, jehož utrpení se plně opakuje v utrpení mučedníka. K tomu je třeba připomenout, že Štěpán vkleče přejímá prosbu ukřižovaného Krista: „Pane, nepřičítej jim tento hřích.“ (Sk 7,60) Pokud si připomeneme, že Lukáš na rozdíl od Matouše a Marka mluvil o Pánově modlitbě vkleče na Olivové hoře, pak se ukáže, že Lukáš klečení prvomučedníka chápe jako vstup do Ježíšovy modlitby. Klečdní není pouze křesťanským, ale christologickým gestem. Nejdůležitějším místem k teologii klečení pro mě je a zůstává velký hymnus Kristův Flp 2, 6 – 11. V tomto předpavlovském hymnu slyšíme a vidíme modlitbu apoštolské církve a poznáváme v ní vyznání Krista. Slyšíme však také hlas apoštola, který vstoupil do této modlitby a zachoval nám ji. A konečně opět vnímáme hlubokou vnitřní jednotu Starého a Nového zákona i vesmírnou šíři křesťanské víry. Hymnus vykresluje Krista jako protějšek k prvnímu Adamovi. Zatímco ten svémocně sahá po božském bytí, nelpí Kristus na Božím bytí, které je mu zevnitř vlastní, jako „na kořisti“, nýbrž se poníží až k smrti na kříži.

Právě tato pokora, jež pramení z lásky, je opravdu božská a dává mu „jméno nad každé jiné jméno“, „takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí...“ Hymnus apoštolské církve zde přejímá slova zaslíbení z Iz 45,23: „Při sobě samém jsem přísahal, z mých úst vyšla spravedlnost, slovo, které se zpět nevrátí. Předem mnou každý klesne na kolena...“ Ve vzájemné souvislosti Starého a Nového zákona je zřejmé, že Ježíš právě jako Ukřižovaný nese „jméno nad každé jiné jméno“ – jméno Nejvyššího – a sám dlí v Boží podstatě. Skrze něj, Ukřižovaného, se nyní naplňuje odvážný příslib Starého zákona.

Všichni se skloní na kolena před Ježíšem, sestoupeným, a stejně tak se skloní před jedním pravým Bohem nade všemi bohy. Kříž se stal znamením Boží přítomnosti, jež objímá svět, a na tomto místě nám musí znovu přijít na mysl vše, o čem jsme dříve hovořili v souvislosti s historickým a vesmírným křížem. Křesťanská liturgie je vesmírnou liturgií právě tím, že pokleká před ukřižovaným a vyvýšeným Pánem. To je střed skutečné „kultury“ – kultury pravdy. Pokorné gesto, kterým padáme Pánu k nohám, nás staví do pravé životní dráhy vesmíru. Mohli bychom ještě připojit mnoho dalších ukázek, například dojemný příběh, jež nám vypráví Eusebius z Cesareje ve svých církevních dějinách jako tradici pocházející od Hegesippa (2. století), že totiž Jakub, „bratr Páně“, první biskup Jeruzaléma a „představený“ židovskokřesťanské církve, nosil na kolenou kousek velbloudí kůže, protože byl stále na kolenou, vzýval Boha a prosil za odpuštění pro svůj lid (II 23,6). Nebo vyprávění ze sentencí pouštních otců o tom, jak byl ďábel Bohem přinucen ukázat se jistému opatu Apollonovi – byl černý, vyhlížel hrozně, měl strašně hubené údy a především neměl kolena. Neschopnost klečet se jeví jako podstata ďábelského. Ale nechci být příliš obširný. Chtěl bych ještě pouze připojit poslední poznámku. Výraz, kterým Lukáš popisuje křesťanské klečení (*theis ta gonola*), klasická řečtina nezná. Jedná se o specificky křesťanské slovo. Touto poznámkou se uzavírá kruh vedoucí k počátku našich úvah. Možná je pravdou, že moderní kultura je klečení cizí – pokud ovšem kulturou, která se vzdálila od víry a už nezná toho, před nímž klečet je správné, ba niterně nutné gesto. Kdo se učí věřit, učí se také klečet, a víra nebo liturgie, které by neznaly klečení, by byly ve své podstatě narušené. Tam, kde se klečení vytratilo, je třeba ho opět obnovit, abychom v modlitbě zůstali ve společenství apoštolů a mučedníků, ve společenství celého vesmíru, v jednotě se samým Ježíšem Kristem.

Joseph Ratzinger
Benedikt XVI.

Mše svaté v týdnu od 24. 10. 2021 do 31. 10. 2021 Český Krumlov:

25.10.	Po	na poděkování a d. v. o.
26.10.	Út	-----
27.10.	St	za
28.10.	Čt	za
29.10.	Pá	za
30.10.	So	za Adrianu a Adolfa Škopkovy
31.10.	Ne	za farnost

Přehled bohoslužeb

	PONDĚLÍ 25.10.	ÚTERÝ 26.10.	STŘEDA 27.10.	ČTVRTEK 28.10.	PÁTEK 29.10.	SOBOTA 30.10.	NEDĚLE 31.10.
ČESKÝ KRUMLOV <i>sv. Vít</i>	17:00		17:00	17:00	17:00		9:30P
ČESKÝ KRUMLOV <i>KLÁŠTER</i>						16:00	
VĚTRNÍ							8:00M
PŘÍDOLÍ							11:15P
VĚŽOVATÁ PLÁNĚ							11:15M
KÁJOV					17:00		8:00VT
VYŠŠÍ BROD							8:00R
LOUČOVICE							9:30R
Liturgické texty - 30. neděle v mezidobí I. čtení: Jer 31, 7 - 9 II. čtení: Žid 5, 1 - 6 Evangelium: Mk 10, 46 - 52							

- ❖ Ve čtvrtek 28. října je *svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů*.
- ❖ Připomínáme, že v noci ze soboty 30. 10. 2021 na neděli 31. 10. 2021 končí letní čas. **V neděli o třetí hodině ranní letního času se posunou ručičky hodin na druhou hodinu středoevropského času.**
- ❖ V neděli 31. října v kostelech, které neznají přesné datum svého posvěcení, slaví se **Výročí posvěcení kostela**. Týká se to především našich kostelů **v Kájově, v Přídolí a ve Věžovate Pláni.**
- ❖ V neděli 31. října budeme **v Českém Krumlově po mši svaté přijímat intence na měsíc listopad.**
- ❖ Na základě dovolení Apoštolské Penitenciárie ze dne 11. 1. 2020 mohou věřící v naší republice od 25. října do 1. listopadu získat plnomocné odpustky pro duše v očistci už v týdnu před Vzpomínkou na všechny věrné zemřelé, pokud z vážných důvodů nemohou navštívit hřbitov v obvyklé době od 2. do 8. listopadu. A to za splnění obvyklých podmínek: svaté přijímání, navštívit hřbitov, pomodlit se za zemřelé, modlitba na úmysl svatého Otce a svatá zpověď v okruhu těchto dní.